

Ida Menzingerová – životopis

Paní Ida Menzingerová, za svobodna Sulzerová, se narodila 4. května 1931 do německé rodiny v Kobylnici. Dnes je Kobylnice chatovou oblastí u lipenského jezera a rodný dům pamětnice už nestojí.

Otec byl švec a matka byla v domácnosti, vyrůstala společně se svými dvanácti sourozenci v chudobě. Na základní školu chodila do Slupečné, ve škole i doma se mluvilo jenom německy.

V roce 1944 se škola uzavřela, protože škola sloužila jako ubytovna pro německé uprchlíky. Po válce ji do jiné školy už nepřijali, proto má Ida 7,5 roku školní docházky bez zakončení.

Za války byla tatínkovi odebrána živnost, tak začal pracovat v továrně v Prokopě. Starší bratři narukovali do války, jeden z nich ve válce padnul. Ostatní se po válce nesměli vrátit domů, protože byli německé národnosti, tak zůstali v Německu. Jejich manželky byly odsunuty a společně se shledali až po nějakém čase v Německu. Mladší bratr Otto, který se vrátil po válce domů, se musel hlásit na komisařství v Loučovicích, kde ho ihned zatkl, byl vyslýchaný a mučený. Půl roku rodina nevěděla, co s ním je a kde je, 18 měsíců byl vězněn.

Po válce bylo Němcům v Československu odebráno občanství, na ruce museli nosit bílou pásku a museli dodržovat pravidla nařízená státem. Němečtí muži, kteří nebyli odsunuti, šli do Jáchymovských dolů těžít uran. Dívky byly rozděleny na práce. Ida dostala práci u lesáka v Nových Domkách, nesměla několik měsíců domů a ani se stýkat s kamarádkami. Pracovala tam devět měsíců. Skoro celá vesnice byla postupně vysídlena, každý týden odešla jedna rodina, sourozenci. Rodiče Idy Menzingerové čekali, zda také jim přijde nařízení o odsunu.

V roce 1947 dostala rodina příkaz k vystěhování, netušili, kam pojedou. S sebou si mohli vzít jen 30 kg zavazadel. Komisař jim sdělil, že jim předělili dům v Horním Přísahově (u Rožmberka), přišli tak do domu, kde před nimi žili cikáni. Postupně si ho zařídili v hezké bydlení. V každé vesnici zůstala jedna německá rodina, zbytek byli přistěhovalci. Ida tak našla nové kamarády a začala se od nich postupně učit česky, nejdříve spíše slovensky. Rodina se ještě dlouho po válce potýkala s tím, že jsou německého původu. Přesto paní Ida na nikoho nevzpomíná ve zlém.

V roce 1951 se Ida zasnoubila s panem Janem Menzingerem. Poznali se při stavbě lipenské přehrady, kde pracovala jako svačkářka. Manžel byl voják a v roce 1956 se přestěhovali do Vyššího Brodu (nejdříve bydleli v Blansku, potom šli do Krumlova a až potom do Vyššího Brodu).

Narodilo se jim 5 dětí. 2 synové Jan a Josef a 3 dcery Renata, Helena a Ida. Syn Pepíček umřel, když byl malý. Dcera Renata se v roce 1976 provdala do Německa. Ida se až po 33 letech mohla opět setkat se svými sourozenci, kteří odešli do Německa.

Od roku 1962 pracovala paní Ida v hotelu Vzlet ve Vyším Brodě. Na toto období nejraději vzpomíná. Měla kolem sebe dobrou partu lidí. Pracovala tam 30 let.

Protože byla rodina v kontaktu s dcerou v Německu, byla paní Ida několikrát pozvaná k výslechu. U výslechu věděli o všem, co si v dopisech s dcerou píší. Slibovali jí, že pokud bude spolupracovat, že budou moct celá rodina vycestovat za dcerou do zahraničí. Ida však nikdy nic neřekla. Dcery měly také proto problém se dostat na střední školu.

Po revoluci šla paní Menzingerová do důchodu, dlouho však i v důchodu chodila pomáhat do hotelu Vzlet.

Jedním z jejích největších koníčků jsou ruční práce, hlavně háčkování. Jejím velkým snem bylo, stát se učitelkou ručních prací. To se jí sice nespěnilo, ale celý život se tomu naplno věnuje. Ještě dnes háčkuje různé výrobky pro sousedy a kamarády. Paní Idu často navštěvují přátelé a ráda také pracuje na zahradě.

Paní Ida má dnes hodně vnoučat, pravnoučat i dvě praprawnoučata. V jejím domě ve Vyšším Brodě, kde dnes žije již sama, je stále živo. Vždy všechny vítá s úsměvem na tváři. Je společenská a velice komunikativní. Je také jednou z posledních původních obyvatelek na Vyšebrodsku.